

SMRT

1739

Obloha byla zatažená a foukal ledový vítr. Mraky byly černé, plné nasáklé vody. Každou chvíli to vypadalo, že se obloha protrhne a spustí se neúprosný déšť. Pod černými mraky sem tam prolétlo hejno ptáků. Rychle prolétli, divoce zaskřehotali a zmizeli z dohledu.

Po zablácené cestě mezi kopci pod mraky se trmácelo dvanáct mužů. Sedm z nich bylo ozbrojených. Měli na sobě červené obleky se zlatými knoflíčky, na nohou měli černé kožené boty a na rukou bílé rukavice, v nichž svírali pušku s bajonetem. Byla to prostá puška, na jejímž konci byl připevněn bajonet. Krátký, zato však velmi ostrý a účelný nůž. Puška byla stavěna na boj zblízka, ale i z dálky. Za opaskem v pochvě pak měli zasunutou kudlu, pro případ že by puška s bajonetem selhali. K tomu všemu měli na hlavě helmice. Náhodný kolemjdoucí by i na dálku okamžitě poznal o koho se jedná. Byly to místní strážé.

Zbýlých pět mužů mělo na sobě roztrhané oblečení, rozcuchané vlasy a ruce potřísněné zaschlou krví. Ruce i nohy pak měli všichni svázané dohromady v okovech. Společně tak tvořili jednu řadu. Nohy měli bosé, což způsobovalo to, že se jim ostré větvičky a kamínky zarývaly do nohou. Zablácená cesta, po které se vlekli, byla plná takových ostrých kamínků a větviček.

Vtom jeden z mužů stoupl na ostrý kámen. Ten se mu okamžitě zaryl do nohy.

„Jaů!“ vykřikl muž a začal poskakovat po jedné noze. Pravou rukou si pak držel ránu, z níž vytékal teplý pramínek krve. Ten mu stékal po noze a kapal na zablácenou cestu. Muž bolestněúpěl a nepřestával poskakovat po nezraněné noze.

„No tak! Nech už toho!“ okřikl ho jeden ze strážných.

Muž však dál skákal po jedné noze aúpěl bolestí.

„Povídám, nechej už toho!“

Ani tentokrát výhružka strážného nepomohla, muž ho ignoroval a dál poskakoval.

Strážný už to nevydržel a výhružně napřáhl pušku s bajonetem. Muž se polekal a snažil se ustoupit. Vtom zajatec zakopl a zřítíl se k zemi. Kvůli řetězům, díky kterým byli všichni dohromady svázání tak, aby šli v jedné řadě a nikdo nikam neutekl, strhl i všechny ostatní. Všichni muži teď leželi v blátě.

„Blbče,“ utrousil Reg, potom co vynořil obličej z bahna a všechno bláto, co se mu dostala do úst, vyplivl.

Reg byl velitelem bandy Rudých vlků. Rudí vlci byli místní lupiči, kteří okrádali okolí. Poslední dobou se jim to však moc nedařilo. Lidé sem přestávali chodit poté, co se po okolí roznese zpráva, že jsou zde loupežníci.

Včera večer si na ně však počíhali a teď se tu váleli v blátě v řetězech.

„Dělejte! Zvedněte se!“ okřikl je jeden strážný a namířil na ně puškou.

„Nemáme čas na to, abyste se zde váleli v bahně! Nesmíme přece zmeškat váš obřad!“ řekl a krutě se přitom usmál.

Reg na něj zlostně pohlédl. Věděl, o čem strážný mluví. Ve městě, kam je vedli, je čekala poprava.

Tady v Istrii se loupení a zabíjení řešilo jedním prostým trestem. Oběšením.

Když začal Reg s loupením, věděl do čeho jde. Smrti se nebál. Už jeho dědeček byl oběšen za loupeže. Pak následoval jeho otec a teď on. Reg však potomka neměl, takže tahle krutá rodinná tradice skončí, pomyslel si a krutě se přitom pousmál. Nijak zvlášť ho to netrápilo. Když s tím jeho dědeček začínal, ani neměl v úmyslu zakládat nějakou rodinnou tradici

„Tak, bude to?!“ zařval strážný.

Reg vzhlédl a poslušně vstal.

„Tak a teď žádné hlouposti, jasný?!“

Nikdo z loupežníků nic neříkal, jen Reg se ohlédl na muže, co je shodil. Reg byl první v řadě. Muž, co je shodil, byl poslední. I přesto si však Regova pohledu všimnul a rychle sklopil zrak. Reg si odfoukl vlasy, co mu trčely do očí a zbraňovaly mu tak jeho výhledu. „Pitomec!“ zabrblal si pod vousy.

„Dělejte! Běžte!“ křikl strážný a dloubl posledního v řadě do zad kopím.

Muž polekaně vyjel.

„Žádný zdržování!“

„Ano, ano, jistě, promiňte,“ koktal vyděšený lupič.

Reg se pousmál: „Inraj se chová jako malé děcko, nevydrží ani škrábanec,“ pomyslel si.

Náhle oblohu pročíslly první blesky, o chvíli později potom v dálce zahřmělo.

Reg zamračeně pohlédl na nebe: „To by mi ještě scházelo,“ zabručel a trmácel se dál rozbahněnou cestou k městu. Blíž a blíže ke smrti. Tohle se vůbec nemělo stát...

V lese za kopci, které právě přešli, měli zakopaný velký lup. Měli v plánu navždy zmizet z Istrii. Tohle byl jejich obvyklý postup. Nakrást, co se dalo a až se to provalí, zmizet do jiného kraje v jiné zemi. Zítra už měli být na hranicích. Teď jim to ale vše zkazili nějakí tupci s puškami, co ani nevěděli, jak s nimi zacházet. Netrefili by ani holuba, pomyslel si Reg.

Co se však týče Regových kolegů, nepřežili by tak, ani tak. Reg měl v plánu v noci, až budou ostatní spát, je pozabíjet a rychle se vším lupem zmizet. Začal by od znovu. Naverboval by jiné a takhle pořád dokola. Jediné, na čem mu doopravdy záleželo, byly peníze.

Teď ho však vedou na smrt. Touhle dobou už měl být dávno pryč z tohoto území. Věděl, že ho jednou dostanou, ale nečekal to tak brzy. Mohl teď doufat, že nějakou náhodou uteče. Reg však věděl, že je to hloupost. Co má přijít, přijde. Teď už to nezmění a ani nikdo jiný.

Když vyšli další kopec, to, co pod sebou v malém údolí zhlédli, byla krutá vzpomínka na minulost. Konkrétně na dobu středověku. Na mohutných stromech, co zde nepravidelně rostly, byly pověšené velké klece. Na tom by nebylo nic krutého, kdyby v těch klecích nebyli mrtví lidé.

Dnes už to byly jen kostry. Tehdejší král tohoto území byl krutým a nemilosrdným panovníkem. Lidi, co mu odporovali, nechal zaživa dát do klecí. Ti zde postupně umřeli žízní a hladem. Poté se nimi živili ptáci.

Cesta, kterou právě jdou, vede k hradu, dnes už zřícenině, kde právě král sídlil. Jen s tou drobností, že po cestě na hrad se musí odbočit doprava a ne rovně, kudy právě půjdou. Tehdy to muselo být strašné tudy procházet a vidět obyčejné lidi, jak tu vychrtlí, se suchem v ústech, volají o pomoc. Toho, kdo by jim však pomohl, i když třeba marně, čekal by stejný osud jako toho, co se jim rozhodl pomoci.

Takhle to kdysi král nařídil. Dnes už tu jsou jen klece s kostmi tehdejších odpůrců vůči králi. I to však nahánělo mráz po zádech. Pocestní se tomuto místu vyhýbali a už jen představa toho, jak to tu tehdy před čtyři sty lety vypadalo, byla děsivá.

Ne však pro Regu. Možná k tomu přispívala skutečnost, že tady poslední dobou, co se zdržovali ve zdejší kraji, chodil často. A tak byl na to zvyklý.

Ani, když to však spatřil napoprvé, nevyvolávalo to v něm hrůzu. Jen si to vše prohlédl a pokrčil nad tím rameny. Tohle zkrátka patřilo ke středověku...

Když přešli údolí a vyšli další kopec, jeden ze strážů dal pokyn stát.

„Tak za tímhle kopcem vás čeká vaše stará známá.“ Strážný se na chvíli odmlčel a pak řekl: „SMRT!“

„Pche,“ řekl Reg a poťouchle se pousmál. „Taky jednou dojdeš na řadu.“

Strážce se pousmál: „To máš pravdu, ale ne dnes,“ řekl a poplácal Regu po zádech.

„A teď jdeme!“

Reg však stál na místě a hleděl na strážného.

„Povídám, jdeme!“ řekl a namířil na Regu pušku.

Ten se jen pousmál. Věděl, že ho strážný nezabije. Musí ho dovést do města, až tam ho zabijí. Možná ho můžou zranit, ale vydrží to. Vydržel už hodně věcí, bolest byla jeho stará známá. Vtom Reg nečekaně podkopl strážnému nohy, druhou nohu nastavil tak, aby, až začne strážný padat, spadl přímo na jeho koleno. Sice nemohl nohu moc zvednout, jelikož tu byla skutečnost, že měl nohy stejně jako ruce svázané řetězy k sobě, ale i tak to bude strážného bolet.

Jak Reg myslel, tak se stalo. Strážný začal padat na Regu. Dopadl na Regovo koleno břichem. Strážný vyjekl a spadl vedle Regu na zem.

„Hej!“ křikl druhý strážný a přiběhl k nim a namířil na Regu puškou. Další strážný přiběhl na pomoc tomu, kterého Reg zranil.

„Co to jako mělo být?!“ křičel dál strážný, co mířil na Regu.

Reg nic neříkal. Pak plivl na poraněného strážného a pokračoval dál v chůzi jako by nic.

„Hej! Okamžitě zastav! Já střelím!“

Reg se na strážného otočil. Chvilí si oba jen tak hleděli do očí.

Pak Reg řekl: „Nestřelíš.“

Strážný se rozzuřil a přešel k Regovi. Poté se napřáhl a bajonetem, připevněným na konci pušky, sekl Rega do nohy. Nesekl ho hluboko, ale z rány se i tak vyhrnula spousta krve a začala mu stékat po roztrhaných kalhotách.

Reg zaťal zuby a chytil se za ránu. Nevydal však ani hlásku. Poraněný strážný byl už zase na nohou.

„A teď pohyb a jestli uděláte ještě jednu sebemenší hloupost, bude to bolet. A to dost,“ řekl strážný a pevně sevřel pušku.

Reg se ušklíbl a pokračoval dál v chůzi. S poraněnou nohou se mu však šlo hůř, mnohem hůř. Bolest už sice zažil horší, ale pořád to nebylo žádné malé zranění. Reg, jakožto první ze svázané pětice, už byl skoro u hřbetu kopce. Za chvíli se před ním zjeví údolí a v něm město, kam ho a jeho společníky vedou na popravu.

Když vystoupal na vrchol kopce, spatřil to. Pod kopcem se rozkládalo údolí o délce dvou kilometrů. Uprostřed něho bylo malé městečko. I když bylo městečko malé, bylo docela malebné. Všechny domy zde byly natřené na bílo, ve středu stála radnice a kostel.

Uprostřed tohoto městečka už stála spousta lidí. Popravy se tu konaly málokdy. Proto to byla pro občany zajímavá podívaná.

Reg nikdy nechápal, co je na tom vlastně tolik baví. Hlasy lidí doléhaly až sem, rozumět jim však nebylo. Vtom se obloha protrhla a spustil se déšť.

„Tak pohyb, hoši, pokračujeme. Lidé už jsou netrpěliví a já tady nehodlám stát v dešti.“

Reg vyrazil z kopce dolů. Věděl, že jeho smrt se blíží čím dál víc. Bylo to nevyhnutelné, s tím už nic udělat nemohl. Spíš ho zajímalo, co bude následovat potom. Jestli všechno náhle zčerná a bude po všem nebo se skutečně zjeví v nějakém nebi. I když v jeho případě by to bylo spíše peklo.

Reg nebyl nijak zvlášť pověřivý, ale když už věděl, že za necelou půlhodinu se vše utne, přepadla jej zvědavost.

Po pár minutách dorazili do města a začali si jich všimnout první lidé. Ukazovali na ně tiše si mezi sebou šeptali. Reg si jich nevšímal a zarmouceně hleděl do země, když však občas vzhlédl a pohlédl na lidi opodál, lidé rychle sklopili zrak. Jako by je Reg mohl pohledem zabít. Reg se ušklíbl a odkryl tak své odporné žluté zuby.

Když došli do středu města, hlasy lidí utichly. Reg vzhlédl. Všechny zraky se na něj upíraly.

„Stůjte,“ řekl strážný.

Reg se zastavil. Před ním stála narychlo ze dřeva stlučená šibenice.

„Á, to budete jistě vy,“ zaznělo odněkud z davu.

Reg se otočil za neznámým hlasem. Spatřil muže v červené uniformě s bílými knoflíčky. Byl to vysoký muž s velkým nosem a hnědýma očima.

Když došel blíž, řekl: „Těší mě, pane Regu, vy budete určitě jejich velitel, že?“ řekl muž a napřáhl k Regovi ruku.

Ten na mužovu ruku pohlédl, svou ruku však muži nepodal a jen na něj mlčky hleděl.

„Vidím, že nejste zrovna moc přátelský člověk.“

Reg se pousmál a tiše řekl: „To nikdo, koho vedou na popravu.“

Muž se také usmál: „Bojíte se?“

„Nemám se čeho bát.“ odvětil Reg

Muž se znovu usmál: „Mimochodem jmenuji se Leum.“

„Leum, Leum, divné jméno.“

„Mně se líbí. No dost už bylo keců, lidé jsou netrpěliví. Nejdříve tu ale mám ještě jednu maličkost,“ řekl a hlasitě zapískal.

Z davu vyšli tři muži v roztrhaném oblečení jako měl Reg a jeho společníci. Za nimi šli tři strážní a mířili na ně puškami.

„Tihle taky loupili ve zdejší kraji. Nevím, jestli je znáte, ale na tom nesejde. Dobře udělali, že při loupení nikoho nezavraždili. Vy ano. Proto máte horší trest.“

Reg si odfrkl: „A to jako v čem? Ti tři zemřou jako já.“

„To ano, ale přímý zásah do hlavy je rychlejší smrt než oběšením. Delší smrt je bolestnější smrt.“

„Na kolena!“ zařval jeden ze strážných, co mířil na jednoho ze tří loupežníků. Muži poslušně klekli. Strážé si za ně stoupli a namířili puškami na jejich hlavy. Všem třem mužům po obličejí stékal pot. Těla se jim třásla a v očích měli strach.

„Srabi,“ řekl Reg. Leum na něj nechápavě pohlédl. „Bojí se,“ dodal Reg.

„Počkejte až přijde řada na vás,“ řekl Leum a pak křikl: „Odjistit.“

Strážní poslechli a odjistili.

Leum Chvíli počkal a pak křikl: „Pal!“

Strážní, jako jeden muž, vystřelili. Loupežníci se mrtví, s prostřelenou hlavou, svalili k zemi.

„Uklid'te ta těla!“ nařídil Leum a otočil se zpět k Regovi.

„A teď vy,“ řekl a rukou ukázal na schody k šibenici.

Reg se však ani nehnul. Místo toho zvedl ruce.

„Jistě, málem jsem zapomněl. Sundejte jim ty okovy.“

Jeden ze strážných přešel k pěti lupičů, z kapsy vytáhl klíč a odemkl jim okovy.

„Teď běžte a žádné hlouposti,“ řekl Leum a pak ještě dodal: „Míří na vás. Jo a ještě něco, pane Regu.“

Reg se zastavil a pohlédl na Leuma. Nic přitom však neříkal.

„Pozdravujte vašeho otce.“

Reg se otočil a dál pokračoval v chůzi.

„Slyšel jsem, že taky tak málo mluvil. Jste úplně stejný.“

Reg se znovu otočil na Leuma. „Slovy se neplýtvá,“ řekl a vystoupal jako první po schodech.

„Každý k jedné oprátce!“ nařídil Leum a vše s úsměvem sledoval. Pak k němu přiběhl jeden strážný a podal mu stupínek. Leum si na něj stoupl, odkašlal si a spustil směrem k davu: „Tady vrahy a zloděje nevítáme s otevřenou náručí!“ Odmlčel se a pak dodal: „Všichni do jednoho budou chyceni a zabiti!“

Lidé zajásali. Vtom do první řady mezi davem lidí pronikl malý chlapec. Bylo mu tak nanejvýš devět let. Reg si ho všiml a pohlédl na něj. Chlapec pohledem neuhnul a dál hleděl na Rega. Reg mu v očích viděl, že je mu loupežníků líto. Chvíli si s chlapcem hleděli do očí, Reg se na chlapce pousmál. Nebyl to zlý a falešný úsměv, ba naopak, byl to smutný, nefalšovaně pravý úsměv.

Vtom na šibenici vystoupil kat a Regova pozornost se přemístila jinam. Lidé zpozorněli. Věděli, že to proč přišli, je zde.

Kat všem vězňům postupně navlékl oprátku. Pak přešel k páce, kterou otevře poklopy pod nohama lupičů.

Reg pohlédl na Leuma. Ten se jen usmál a pohlédl na kata. Reg zaťal zuby. Věděl, že od smrti ho dělí jen pár vteřin. V hlavě se mu honilo tisíce myšlenek. To, co ho však překvapilo, byl strach. Nikdy žádný pořádný strach nezažil.

Celý život byl drsným a nelítostným mužem. Nikdy pořádný strach nezažil. Teď tu stál a díval se smrti do očí. Po zádech mu přeběhl ledový pot a srdce mu sevřela ledová ruka. „Je to tady,“ pomyslel si.

Pohlédl na své společníky. Všem se strachy třepala kolena. Regovi taky, ale nedával to najevo.

Výraz měl kamenný a lhostejný, jako by se nic nedělo. Uvnitř se však klepal strachy. Čekal, kdy to přijde. Každá vteřina mu připadala jako minuta.

Vtom to přišlo, Leum kývl na kata.

Kat zatáhl za páku a pod Regem se propadla zem. O chvíli později už na šibenici viselo pět nehybných postav. Všichni byli mrtví. Lidé se rozešli zpět do svých domovů.

„Tak pohyb, uklidte tu šibenici a těla těch loupežníků spalte. Dělejte!“ řval Leum a pak se odporoučel zpět do radnice.

Poslední, kdo na náměstí zůstal kromě strážných a tesařů, co rozkládali šibenici, byl chlapec. Oblečení měl mokré, nasáklé dešťovou vodou, co neustále padala z oblohy. Vlasy měl mokré a rozcuchané. Domů, jako ostatní, však nešel. Nehybně stál na místě a sledoval těla mrtvých mužů, jak je strážní nakládali na vůz. Jeho pohled směřoval na muže, co se na něj usmál. Vtom jeho tok myšlenek přerušil něčí hlas.

„Hej, ty tam!“ okřikl ho kdosi.

Chlapec se otočil. Byl to jeden ze strážných.

„Jdi už domů z toho deště, budeš nemocný.“

Chlapec nic neříkal a dělal jako by strážného neslyšel. Strážný k němu došel.

„No tak, vím moc dobře, že mně slyšíš. Víš vůbec, že se na popravu děti koukat nesmělí? Kde ses tu vzal?“

Chlapec nic neříkal.

„Povím to tvé mamince a ta se bude hodně zlobit.“

Po chvíli chlapec promluvil: „Já nemám.“

Strážný pohlédl do země. „Tak tatínkovi.“

Chlapec zavrtěl hlavou.

„No tak se běž prostě schovat někam pod střechu. Ano?“

Chlapec nic neříkal. Vtom se otočil a rozběhl se pryč.

Strážný za ním hleděl. Pak ale chlapec zahnul za roh do malé uličky a ztratil se strážnému z dohledu.